

Jan Malast

Stručné srovnání vybraných ustanovení návrhu kontrolního řádu se zákonem o státní kontrole

K nové právní úpravě a možnostem jejího srovnávání

Příprava nového zákona o kontrole (dále také jako „kontrolní řád“ nebo „návrh“), která v České republice probíhá přinejmenším od roku 2005¹⁾, ačkoliv již mnohem delší dobu je platná právní úprava nazírána jako ne zcela vyhovující (například již v roce 1998 psal dr. Staša o „ne příliš šťastném kontextu“ úpravy první fáze správního dozoru zákonem o státní kontrole²⁾) je, a i v budoucnu zcela jistě bude, předmětem debat odborníků (nejen) v oblasti veřejné správy. Cílem tohoto příspěvku není komplexní zhodnocení výsledku těchto normotvorných aktivit v podobě návrhu kontrolního řádu. Mělo by jím spíše být drobné zamyšlení nad některými jeho ustanoveními, která by čtenáře při seznamování se s tímto návrhem mohla upoutat. Nad vybranými ustanoveními se zastavím nejen ve vztahu k obecným správně-teoretickým postulátům, ale zejména s ohledem k aktuální právní úpravě (resp. její části), již si kontrolní řád klade za cíl nahradit.

Srovnávání legislativní novinky s úpravou stávající je postupem poměrně běžným. Zde je však třeba hned na počátku zdůraznit (takřkajíc „vytknout před závorku“), zřejmou skutečnost, že jakékoliv srovnání zákona o státní kontrole a kontrolního řádu bude vždy nutně stiženo faktem, že oba předpisy se výrazně liší ve své věcné působnosti, tedy v oblasti, kterou si kladou za cíl právně upravit a že tedy nejde o předpisy svým záběrem totožné. Zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v platném znění³⁾, dle svého § 8 odst. 1 upravuje „...postup při výkonu kontroly a vztahy mezi kontrolními orgány uvedenými v § 2 tohoto zákona a kontrolovanými orgány, právníckými a fyzickými osobami“ a to všude tam, kde „zvláštní zákon nestanoví jiný postup“ (§ 8 odst. 2 *in fine*). Představuje tak subsidiárně použitelnou, obecnou úpravu správního dozoru, resp. postupu dozorčího orgánu v první, zjišťovací a hodnotící fázi dozoru⁴⁾.

Naproti tomu kontrolní řád, jak je navržen, dle svého ustanovení § 1 odst. 1 „upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků, jiných

¹⁾ O jednotlivých krocích podrobněji viz Důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu, s. 15-17, k dispozici například ve vládě Knihovně připravované legislativy na <http://eklep.vlada.cz> (cit. 27-12-2011).

²⁾ STAŠA, J., in HENDRYCH, D. a kol.: *Správní právo, obecná část*, C. H. Beck, Praha, 1998, s. 155.

³⁾ Tj. mimo jiné ve znění diametrálně odlišném od toho, v jakém byl tento předpis v roce 1991 přijímán.

⁴⁾ STAŠA, J., in HENDRYCH, D. a kol.: *Správní právo, obecná část*, C. H. Beck, Praha, 2009, s. 308.

orgánů a právnických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti kontroly (dále jen „kontrolní orgán“), při výkonu kontroly u orgánů moci výkonné, územních samosprávných celků nebo jejich orgánů, jiných orgánů, právnických a fyzických osob, jejichž činnost je předmětem kontroly (dále jen „kontrolovaná osoba“), kromě toho ale podle něj postupují i „kontrolní orgány při výkonu kontroly v rámci vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou“ (§ 1 odst. 2 návrhu), stejně jako se podle něj „postupuje také při kontrole vykonávané státem nebo územním samosprávným celkem vůči jím založené nebo zřízené právnické osobě, nejedná-li se o vztahy upravené předpisy soukromého práva“ (§ 1 odst. 3 návrhu), a to vše opět za situace, „nestanoví-li jiný právní předpis jinak“ (§ 1 odst. 5 návrhu). Věcná působnost návrhu kontrolního řádu je tedy zcela evidentně širší než stávajícího zákona o státní kontrole a navrhovaný předpis by tak měl představovat *lex generalis* pro prakticky veškerou kontrolní činnost realizovanou v oblasti veřejné správy. Záměrem normotvůrce v tomto případě je „co nejširší vymezení působnosti kontrolního řádu, tj. subsumpce většiny kontrolních postupů, které v současné době kontrolní orgány provádějí, pod obecnou procesněprávní úpravu“⁵⁾.

I proto je více než přirozené, že srovnání obou předpisů (tj. zákona o státní kontrole a návrhu kontrolního řádu), resp. jejich vybraných pasáží, bude vždy stíženo skutečností, že je fakticky srovnáváno nesrovnatelné, a to i za situace, kdy je zákon o státní kontrole svou podobou jistě nejbližší navrhované právní úpravě (žádný předpis podobnější návrhu kontrolního řádu dnes neexistuje). I s vědomím toho však stále nelze opomíjet skutečnost, že i přes širší věcnou působnost návrhu kontrolního řádu v porovnání se zákonem o státní kontrole se nová právní úprava bude stále vztahovat na to, co dnes (alespoň v obecné rovině) upravuje zákon o státní kontrole. Jinými slovy, i když bude dosah nové právní úpravy věcně širší, přesto (nebo spíše snad právě proto) bude zahrnovat i problematiku dnes upravenou zákonem o státní kontrole, tedy – zjednodušeně řečeno – obecnou úpravu práv a povinností subjektů vystupujících v první fázi správního dozoru. I proto se domnívám, že srovnání některých dílčích institutů v obou předpisech může mít – přinejmenším z pohledu úpravy správního dozoru – svůj smysl a snad i přínos.

Zaměřím se zde toliko na některá ryze subjektivně zvolená ustanovení návrhu, která ve srovnání s platnou právní úpravou mohou vyvolávat určité otázky. Lze totiž důvodně předpokládat, že rozdíly mezi stávající a navrhovanou právní úpravou budou (či by jistě měly být) spíše „ve prospěch“ nově navrhovaného předpisu, neboť očekávatelnou snahou racionálního normotvůrce by jistě mělo být zlepšovat obsah právního řádu. Pokud by tomu tak nebylo, neboť by snad z jakýchkoliv důvodů být nemohlo, pak lze požadovat, aby důvody bránící zlepšení právní úpravy byly patrné a řádně odůvodněné.

Cílem tohoto příspěvku proto je stručně upozornit zejména na ty z rozdílů, jež mezi oběma předpisy panují, které podle mého názoru nejsou „ve prospěch“ nové právní úpravy, přičemž u nich zároveň podle všeho nejsou zjevné (či přinejmenším snadno seznatelné) důvody vedoucí k takové změně právní úpravy.

---

⁵⁾ Důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu, s. 38, op. cit.

Základním kritériem, podle kterého se pokusím na rozdíly nahlížet a hodnotit je, bude zejména právní pozice kontrolovaného (dozorovaného) subjektu, resp. rozsah jeho práv a ochrana jeho práv, kterou mu právní úprava poskytuje. Vycházím při tom zejména ze základní premisy, že veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) a jako taková by měla maximálně chránit práva svých adresátů a zasahovat do jejich právního postavení jen způsobem a v rozsahu nezbytně nutném k dosažení sledovaného účelu. To pak samozřejmě platí nejenom tehdy, kdy veřejná správa autoritativně rozhoduje o právech a povinnostech svých adresátů (neboť dozor jako takový rozhodováním *in stricto sensu* není), ale vždy, když jakkoliv „zasahuje do sféry práv osob, vůči nimž směřuje výkon veřejné správy“, což již dozor (kontrola) bezpochyby činí.⁶⁾ Tento princip přímo navazující na zásadu zákonnosti a přiměřenosti veřejné správy bývá dokonce i výslovně vyjádřen přímo v dikci zákona (viz např. v ustanovení § 4 odst. 1 stavebního zákona⁷⁾).

Vybrané rozdíly a jejich (možné) důvody a následky

Srovnání můžeme začít u práv kontrolujících subjektů (dozorčích orgánů). Návrh kontrolního řádu v ustanovení § 9 písm. c) *in fine* stanoví, že „v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady“. Důvodová zpráva pak toto oprávnění ještě blíže rozvádí: „Kontrolující může v odůvodněných případech zajistit originální doklady, může si však učinit též jejich kopie, a to buďto prostřednictvím vlastních technických prostředků, anebo může v přiměřeném rozsahu využít technických prostředků kontrolované osoby.“⁸⁾ Ve světle návrhu je tedy pouze na zvážení kontrolujícího, zda se rozhodne zajistit originály podkladů nebo zda si vytvoří kopie a originály kontrolovanému ponechá.

Stávající zákon o státní kontrole naproti tomu v ustanovení § 11 písm. e) také zakládá kontrolujícímu právo „zajišťovat v odůvodněných případech doklady“, zároveň však toto oprávnění doplňuje i povinností, podle níž „jejich převzetí musí kontrolované osobě písemně potvrdit a ponechat jí kopie převzatých dokladů“. V povinnosti písemného potvrzení zajištěných dokladů problém není, na to pamatuje i nová právní úprava (dle § 10 písm. d) návrhu je kontrolující povinen „vydat potvrzení o zajištěných originálních podkladech“), zřejmý je však zánik práva kontrolovaného na kopie zajišťovaných dokumentů, resp. zánik povinnosti kontrolujícího na jejich ponechání kontrolovanému.

Tento fakt se navíc nezdá být v návrhu nebo jeho důvodové zprávě patřičně odůvodněný. Na jednu stranu je třeba uznat, že za určitých situací může být právo kontrolovaného na kopie zajišťovaných dokumentů dosažitelné jen s určitými problémy, resp. s komplikacemi časovými i materiálními (jde zejména o případy, kdy je zajišťováno větší množství dokumentů) a tato povinnost kontrolujícího tak může

---

⁶⁾ STAŠA, J. in HENDRYCH, D. a kol., 2009, op. cit., s. 308.

⁷⁾ „Orgány územního plánování a stavební úřady přednostně využívají zjednodušující postupy a postupují tak, aby dotčené osoby byly co nejméně zatěžovány...“

⁸⁾ Důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu, s. 52, op. cit.

bránit (nebo přinejmenším výrazně ztěžovat) dosažení účelu dozorem sledovaného. Na druhou stranu je však otázka, zda *en bloc* eliminace tohoto práva kontrolovaného je cestou žádoucí (kontrolovaný může některé dokumenty dost palčivě postrádat, zejména za situace, kdy by jejich zajištění trvalo delší dobu), jsou-li k dispozici jiné, mírnější, způsoby řešení.

V prvé řadě by jistě nebylo nijak nepředstavitelné právo na kopie zajišťovaných podkladů v návrhu zakotvit alespoň pro případ, kdy „to okolnosti umožňují“ nebo „by to nepředstavovalo výraznou překážku v dosažení cíle kontroly“. I za takové úpravy by sice kontrolovanému stále hrozilo, že kontrolní subjekt vyhodnotí situaci jako takovou, která ponechání kopií neumožňuje, resp. za které by jejich pořízení představovalo výraznou překážku v dosažení cíle kontroly, kontrolní orgán by se však v takovém případě již touto okolností musel zabývat a v případě, že kopie neposkytne, toto své rozhodnutí patřičně zdůvodnit.

Druhým způsobem, jak případně vyřešit možnou kolizi mezi právem kontrolovaného na kopie zajišťovaných podkladů a povinností kontrolujícího dosáhnout cíle a účelu kontroly, by pak mohla být reflexe tohoto problému ve zvláštních právních předpisech. Jakkoliv jistě nelze adorovat roztržičnost právní úpravy kontrolních činností ve veřejné správě (k jejímuž snížení naopak samotný návrh kontrolního řádu směřuje), dala by se v tomto případě využít přinejmenším k tomu, aby u těch kontrol (dozorů), u nichž – z jakéhokoli legitimního důvodu – nelze realizovat právo kontrolovaného na kopie zajišťovaných podkladů, bylo toto právo omezeno nebo zcela vyloučeno. O tom, zda je vhodné toto právo neupravovat v návrhu samotném a navíc, jak se zdá, bez relevantního zdůvodnění, lze však podle mého názoru mít spíše pochybnosti.

Dalším ustanovením, u kterého je možno se zastavit, je již výše zmíněné ustanovení § 10 písm. d) návrhu kontrolního řádu. To, jak již bylo řečeno, upravuje povinnost kontrolujícího vydat potvrzení o zajištěných originálních podkladech, kromě toho mu však také ohledně těchto podkladů ukládá povinnost „*pominou-li důvody jejich zajištění, neprodleně je vrátit*“. Do návrhu kontrolního řádu se však již nedostalo ustanovení analogické k úpravě § 12 odst. 2 písm. d) zákona o státní kontrole, podle které jsou kontrolní pracovníci povinni „*zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití*“.

Obdobné ustanovení v návrhu kontrolního řádu zcela chybí, a i když by tuto povinnost zřejmě bylo možno vyvozovat ze základních zásad činnosti veřejné správy (případně také z obecného § 10 písm. b) návrhu) nebo snad i pomocí nástrojů soukromého práva (ochrana detence), není důvod absence tohoto ustanovení příliš jasný. Situaci pak ještě více zatemňuje důvodová zpráva k návrhu, která k ustanovení § 10 výslovně uvádí: „Je-li v konkrétním případě nezbytné zajistit v rámci kontroly na omezenou dobu originální kontrolní podklady, čemuž odpovídá příslušné oprávnění kontrolujícího, musí být též po tuto dobu zajištěna adekvátní maximální ochrana takových dokladů, aby bylo možné je kontrolované osobě vrátit zpět neporušené.“⁹⁾ Problém je však v tom, že z paragrafového znění návrhu však nic takového výslovně

---

⁹⁾ Důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu, s. 54, op. cit.

nevyplývá. Vzhledem ke způsobu zařazení citovaného textu do důvodové zprávy lze dokonce dojít i k závěru (byť snad poněkud smělému), že návrh kontrolního řádu dost možná ustanovení o povinnosti ochrany zajištěných podkladů původně obsahoval, ale v procesu dalších úprav z něj byl odstraněn, aniž se však tato změna projevila také v důvodové zprávě. Ať tak či onak, povinnost orgánů veřejné správy chránit materiály odebrané adresátům před jejich poškozením či dokonce ztrátou by vždy měla být jednou z klíčových premis výkonu veřejné moci a je tedy otázkou, proč ji nová právní úprava (na rozdíl od té stávající) výslovně neupravuje.

Další změnou, na niž čtenář návrhu kontrolního řádu narazí a která jej ze zde sledovaných hledisek může zaujmout, je například dikce ustanovení § 14 odst. 1 písm. h) návrhu upravující obsahové náležitosti kontrolního protokolu. Zde se (ve spojení s větším tohoto odstavce) uvádí, že protokol o kontrole vždy obsahuje alespoň *„kontrolní zjištění, obsahující zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny...“*. Ze zákona o státní kontrole, konkrétně pak z jeho § 15 odst. 1, však víme, že protokol *„obsahuje zejména popis zjištěných skutečností s uvedením nedostatků a označení ustanovení (sic!) právních předpisů, které byly porušeny“*.

Obsahový posun je zřejmý – dle návrhu, zdá se, již nebude třeba v kontrolním protokolu uvádět příslušná konkrétní ustanovení právních předpisů, jejichž porušení budou kontrolovanému vytýkána, ale postačí toliko označení předpisů jako takových. Nezdá se, že by tato změna byla řádně odůvodněna (a stejně tak, že by byla důvodná). Sama důvodová zpráva k návrhu výslovně uvádí, že „Přesné popsání kontrolních zjištění, obsahujících především popis kontrolou zjištěného stavu věci, je tedy stěžejní náležitostí výstupu kontroly, a proto by příslušná kontrolní zjištění měla být v protokolu o kontrole co možná nejpřesněji vyjádřena a popsána, a to včetně odkazu na právní předpisy, jejichž porušení bylo v kontrolních zjištěních shledáno.“¹⁰⁾ Není tedy zřejmé, proč právě v této klíčové věci dochází návrhem naopak k přinejmenším možnému snížení přesnosti a konkrétnosti obsahu kontrolního protokolu.

Je pravdou, že kontrolní protokol není správním rozhodnutím¹¹⁾ a nelze na něj tedy vztahovat stejné (stejně přísné) formální ani obsahové požadavky jako na rozhodnutí. I přesto však někteří autoři ve vztahu ke stávajícímu platnému zákonu o státní kontrole dokonce nad rámec pouhého „mechanického“, nicméně stále přesného (!) odkazu na konkrétní ustanovení zákona dovozují, že „Obsah protokolu jako úkonu veřejné správy určeného i pro subjekty stojící mimo veřejnou správu by měl být zpracován též tak, aby byl obecně srozumitelný, tedy i pro kontrolované osoby a popřípadě i pro osoby třetí. Z tohoto hlediska k vymezení nedostatků v protokole vždy plně nestačí uvést jen technické označení příslušného kriteria kon-

¹⁰⁾ Důvodová zpráva k návrhu kontrolního řádu, s. 57, op. cit.

¹¹⁾ Za mnohé viz HÁLOVÁ, M., RAJCHL, J.: Rozhodování o nápravných prostředcích správního dozoru, *Správní právo č. 8/2008*, s. 459, stejně jako například Rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 9 Ca 60/2004-44. To platí i přes to, že v minulosti soudy někdy docházely i k závěru, že na protokol („zprávu o kontrole“) může být nahlíženo jako na rozhodnutí předběžné povahy (Rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 30 Ca 68/95).

troly (tedy uvést např. jen číselné označení určitého paragrafu určitého právního předpisu), nýbrž je potřebné podle okolností konkrétního případu vyjádřit i samotné kritérium, tedy vyjádřit v protokolu přímo slovy, v čem spočívá povinnost, jejímž porušením došlo ke vzniku nedostatku.¹²⁾ Důležitost přesnosti kontrolního protokolu pak podtrhuje i fakt, že tento může sloužit jako důkaz, z něhož správní orgán vychází v následném správním řízení o uložení pokuty nebo nápravného opatření¹³⁾, přičemž vyloučeno není ani to, že kontrolní protokol bude jediným pokladem pro vydání rozhodnutí ve formě příkazu ve zkráceném příkazním řízení (dle § 150 odst. 2 správního řádu¹⁴⁾). Proč jde tedy návrh, jak se zdá, v tomto ohledu směrem přesně opačným, není bohužel zcela zřejmé.

Poslední změnu, nad níž se můžeme stručně pozastavit, pak nalezneme v nové úpravě pořádkové pokuty (ustanovení § 17 návrhu). U tohoto institutu je správněprávní teorií obecně zdůrazňováno, že jeho pozitivněprávní úprava a praktické uplatňování mnohdy svědčí spíše o nepochopení jeho pravé podstaty a funkce – nejde o typický nástroj správního trestání (správní delikt *per se*), ale především o prostředek zajištění řádného procesu: „Modelový rozdíl mezi pořádkovou pokutou a sankcí za hmotněprávní delikt spočívá v tom, že u pořádkové pokuty vystupuje do popředí aspekt zajišťovací a je potlačen aspekt trestně sankční. ... V pozitivním právu, v praxi správních orgánů i judikatuře se zmíněný rozdíl bohužel většinou stírá a tendence ke konstrukcím založeným na pořádkové pokutě nabývá na síle.“¹⁵⁾

Bohužel se zdá, že návrh kontrolního řádu takové obavy autora citovaného výroku potvrzuje. Nemusí jít nutně jen o zvýšení částky pokuty kontrolované osobě (ze stávajících 50 000,- Kč, resp. maximálně 200 000,- Kč, na nově opakovaně uložitelných 500 000,- Kč), koneckonců s podobně „skokovým“ zvýšením se teorie i praxe zdárně vyrovnala například i při přijetí nového správního řádu¹⁶⁾. Problémem není ani možnost opakovaného uložení této půlmilionové pokuty (§ 17 odst. 2 návrhu), i to spíše podtrhuje její povahu zajišťovacího prostředku. Jako poněkud zarážející se však již snad může jevit absence horní hranice maximální částky, která může být v jednom řízení uložena, zejména pak ve spojení s tím faktem, že na rozdíl od stávající právní úpravy již návrh kontrolního řádu neobsahuje přesně vymezené časové hledisko zániku trestnosti (dle § 19 odst. 3 zákona o státní kontrole platí, že „*Pořádkové pokuty lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy kontrolní orgán nesplnění povinnosti zjistil.*“). Kontrolní řád sice uvádí, že „*Pořádkovou pokutu lze uložit pouze*

---

¹²⁾ KRAMÁŘ, K.: *Kontrola ve veřejné správě, Díl I.*, Vysoká škola Karlovy Vary, Karlovy Vary, 2005, s. 61.

¹³⁾ Rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 9 Ca 35/2004-38.

¹⁴⁾ Bliže viz také například VEDRAL, J.: *Správní řád, komentář*, BOVA Polygon, Praha, 2006, s. 843, 844. K tomu srov. Rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 77/99-25, byť vycházející ještě z právního stavu před přijetím nového správního řádu (stejně jako i soudního řádu správního).

¹⁵⁾ STAŠA, J., in HENDRYCH, D. a kol. 2009, op. cit., s. 309, poznámka pod čarou č. 380.

¹⁶⁾ Kdy původních nedostatečných 200,- Kč (§ 45 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, v posledním platném znění) bylo nahrazeno částkou 50 000,- Kč, přičemž zvláštní zákony pro konkrétní řízení mnohdy zakotvují i částky ještě vyšší.

do ukončení kontroly.“ (§ 17 odst. 3 návrhu), nelze však zapomínat na to, že o tom, kdy bude kontrola ukončena a kdy tedy zanikne možnost pořádkovou pokutu uložit, z logiky věci rozhoduje pouze kontrolující (viz ustanovení § 18 návrhu).

Tato výtku pak platí zejména pro případ, kdy by pokuta nebyla ukládána za nesplnění přesně stanovené zákonné povinnosti, jak to uvádí § 19 zákona o státní kontrole nebo § 17 odst. 1 návrhu v první části svého návětí, ale kdy by byla ukládána „každé z těchto osob [tj. kontrolované nebo povinné osobě], *ztěžuje-li nebo brání zahájení kontroly nebo provedení kontrolního úkonu*“ (§ 17 odst. 1 konec návětí). To je opět něco, co zákon o státní kontrole nezná. Bohužel to však nelze považovat za příliš precizní vymezení deliktního jednání kontrolované nebo povinné osoby (která, kromě jiného, může fakticky kontrole bránit nebo ji ztěžovat třeba i tím, že uplatňuje jiná svá zákonná práva atp.). Tato výhrada pak platí tím spíše, uvědomíme-li si, že i pořádková pokuta má ve svých důsledcích sankční povahu a i přes vše, co o ní bylo uvedeno výše, je třeba ji považovat za rozhodnutí o sankci za deliktní jednání ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.¹⁷⁾ To pak požadavek na přesné a určité vymezení jejích formálních znaků, resp. jednání, které uložení pořádkové pokuty předchází, zcela jistě jen podtrhuje (mimo jiné ve smyslu zásady *nullum crimen nulla poena sine lege*).

Závěr

Cílem tohoto textu, jak již bylo řečeno, není, a ani nemůže být, detailní zhodnocení navrhované právní úpravy. Stejně tak si neklade za cíl ani zaměřit se na nejpálčivější nebo z doktrinálního hlediska nejproblematictější aspekty kontrolního řádu (mezi něž budou jistě patřit například klíčové otázky samotné věcné působnosti tohoto navrhovaného předpisu, jeho použití v subordinačních vztazích atp.).

Mým cílem bylo zaměřit se na některá subjektivně vybraná ustanovení návrhu kontrolního řádu a jejich stručné zhodnocení ve světle stávající právní úpravy (resp. její části) a/nebo správněprávních teoretických principů.

Tento stručný text tak má být především dílčím diskusním příspěvkem v rámci debaty probíhající nad návrhem nové právní úpravy kontrolního procesu.

---

¹⁷⁾ K tomuto blíže viz například Nález Ústavního soudu ČR č. 2/2000 Sb., jímž byla zrušena výluka soudního přezkumu rozhodnutí o pořádkové pokutě (tehdy ještě z právní úpravy části V. občanského soudního řádu).